

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Fr. Rojina: Poročilo o občnem zboru. — Fr. Rojina: Praktična navodila za marec. — Rešitev dveh prošenj. — Fr. Rojina: Pečene čebele. — Naznanilo. — A. Žnidaršič: Vilce za odpiranje satja. — Dopisi. — Raznoterosti. — Letošnji novi udje. — Listnica uredništva.

Poročilo o občnem zboru.

(Poroča Fr. Rojina.)

Naše čebelarsko društvo ima prihodnost! To se sme po vsi pravici sklepati po občnem zboru, ki se je vršil dne 18. februarja t. l. v Ljubljani, vsaj se je zbralo toliko č. udov, da smo se kar gnjetli v manjši dvorani „Mestnega Doma.“ Društvo, za katero je toliko zanimanja, je bilo gotovo potrebno, in če se bodo razven čebelarjev tudi naši skrbni deželni očetje zanj zanimali, bo gotovo prospevalo, in ž njim naša čebeloreja, ki ni zadnja med panogami kmetijstva, in je ž njo prišlo že več tisočakov v deželo, kot od marsikaterih druge.

Društvo ima pa namen, to važno stroko povzdigniti, a če hoče to svojo nalogo izvršiti, mora imeti tudi sredstev v to, in sicer ne malih, kajti naše čebelarstvo je treba radikalno preustrojiti, ne čebelarjem samo v društvenem listu namigavati, kako je treba napredno, racijonelno čebelariti. Treba bi bilo razven „Čebelarja“ še vsako leto najmanj tisoč gojdnarjev v roke vzeti, in še bi bilo s tako podporo še-le čez leta in leta mogoče našo popolnoma zanemarjeno čebelarstvo spraviti v nov, pravi tir. Naj li vstane ali propade naša čebeloreja, z najboljšo pasmo na svetu, je odvisno — brez najmanjšega pretiravanja — od višjih oblastev, ki dele podpore. Zaupanjem gledamo navzgor in prosimo pomoči, da vstanemo!

1.) Ob 10. uri smo z občnim zborom pričeli. Predsednik, g. Črnagoj ga je otvoril z navdušenim govorom, v katerem je prisrčno pozdravil vse udeležnike ter povdarjal pomenljivi izrek: V slogi je moč! Škoda, da ne znam stenografirati, rad bi doslovno navel njegove besede, ki so bile govorjene iz srca in so šle k srcu.

2.) Po nagovoru poročal je predsednik o delovanju društvenega odbora, ki je imel šest sej. Glede panjev, katere je društvo razposlalo, omenja, da jih je razdelilo 20 brezplačno in 10 proti plačilu. Ker pa so panje izdelovali trije mizarji, je bilo delo nejednako, in tudi mera, ki mora biti popolnoma natančna in jednotna, se ni ujemala. Zato priporoča, da si društvo izbere tvrdko, ki bo izdelovala povsem pravilne panjove, kar bi bila v stanu tvrdka Žnideršič & Bile v Ilirski Bistrici, ker sta imetelja oba izborna čebelarja in kot taka tudi sama vesta prav ceniti natančnost v me i. — Esparzete se je razposlalo čez 500 kg proti isti ceni, kot jo je dobilo pri trgovcu, nekaj pa se je je razdelilo brezplačno. Voznino iz Dunaja do Ljubljane je trpelo društvo, in je na lastne troške preskrbelo različne vreče za razpošiljanje različnih deležev. Facelije in boreča, ki sta izmed najboljših medunosnih rastlin, se je razposlalo veliko število zavitkov brezplačno.*) — V tem letu društvo ni moglo več storiti za svoje ude, ker „Čebelar“ sam precej stane in ker mora društvo gledati, da se izkoplje že skoraj iz deficita iz prvega leta, kar se bo kmalu zgodilo, če se podpore kaj zvišajo. Podpore je dobilo po c. kr. kmetijski družbi 250 gld. Ravnateljstvo kranjske hranilnice je na prošnjo društva odgovorilo, da zdaj ne more dati podpore, kar pa odbora ni oplašilo, temveč bo zopet in zopet prosil. Na prošnjo na deželni odbor, glede sestave enquete, ki bi potrebno ukrenila, da bi se gnjiloba v Ljubljani in bližnji okolici ne razširjala, se do zdaj ni odgovorilo. Odbor je dobil nalogo, vprašati kaj je s to zadevo. Prošnji na c. kr. železniško in na c. kr. trgovinsko ministerstvo sta se deloma ugodno rešili, kako je priobčeno na drugem mestu.

3.) Blagajnik g. Pucihar poroča, da je bilo dohodkov v udnini in državni podpori 224.22 K, stroškov pa 2316.62 K, toraj dne 18. februarja 92.40 K primankljaja, kar je z ozirom na obupno stanje blagajnice v prvem letu, jako malo. Podrobni računi so bili razvidni iz blagajniške knjige, katero sta našla računski pregledovalca učitelja gg. Likožar in Zajec, v redu. Na predlog g. Žnideršiča se je sklenilo, sklepati račune po solarnem letu. Občni zbor je tudi sklenil, naj se pošilja list samo plačujočim udom, kar naj dotični, ki bodo to-le brali, pa imajo kaj zaostanka, nikar ne prezro; zato smo naročili gosp. stavcu, naj ta, sicer kratek, a pomenljivi stavek, očitno, debelo tiska!

4.) Zopet je škoda, da ne znam stenografirati, da bi mogel prijaviti vse, kar je govoril oče našega društva. ravnatelj c. kr. kmetijske družbe, gospod

*) Tu pa je g. predsednik pozabil povedati, kdo je vso esparzeto razvagal, iz blaga vse vreče vrezal in sešil in polne zašil ter kdo je vse druge zavitke napravil in sicer brezplačno. Ker pa sem prilično videl, da je vse to naredila gospa Črnagojeva, pravim v imenu vseh onih, ki smo bili kake vreče ali zavitka deležni: »Lepa hvala, gospa!«

Gustav Pirc. Ponudilo se mu je namreč, zbog njegovih zaslug za društvo, predsedništvo, kar pa je odklonil, a je obljubil, da bo kot do sedaj, tudi v prihodnje po svojih močeh rad ustregel, kadar bomo potrebovali njegovega sveta. V daljšem, imenitnem govoru nam je označil pot, po kateri nam je hoditi, da dospé društvo do moči, da bo moglo delovati, tako, kot mu je namen. Predlagal je potem, naj volimo sedajnega predsednika, ki je marljiv kot čebela, in ki je v najkritičnejšem času prevzel predsedništvo. Gospod Črnagoj se je sicer branil in želel, naj se voli predsednika, stanujočega v Ljubljani, vendar obraniti se ni mogel, vsaj je videl, da ga spoštujemo, kot čebele svojo matico; pa vemo tudi, kaj je on društvu, zato smo ga soglasno izvolili predsednikom.

5.) Tudi v odbor so bili voljeni dosedajni odborniki, namreč gg.: Hinko Likar, podpredsednik, Gašper Bizjan, Mihael Kunovar, Peter Pavlin, Avgust Pucibar, blagajnik, Anton Žnideršič in Frančišek Rojina, tajnik, in urednik „Čebelarja“.

Po volitvi pojasni predsednik, zakaj niso bila društvena pravila, tiskana v 7. številki letnika 1899, od vis. c. kr. ministerstva potrjena, in pojasni, da jih mora najprvo občni zbor sprejeti. Nato je občni zbor soglasno sprejel „en bloc“ pravila, tiskana v 7. številki letnika 1899, in naročil odboru, naj jih pošlje potom veleslavne c. kr. deželne vlade visokemu c. kr. ministerstvu v potrjenje.

6.) G. Mermolja, učitelj v Podlaki, stavi sledeči predlog:

„Slavni občni zbor! — Človeku je zelo težko pri srcu, če ima kam iti, kamor ga srce vleče, pa ne more!

Godi se tako velikemu delu udov „Slovenskega čebelarkega društva“ ob občnem zboru vsacega leta. Jednim manjka to, drugim ono, tretjim pa manjka čas. Veliko njih je vpreženih v službo.

Zato predlagam slavnemu zboru, naj se občni zbor prenese na mesec avgust vsacega leta, in to:

a) Ker veliko udov je učiteljev, ti pa ne morejo priti, ker so v službi. Sicer dobili bi dopust 1 ali 2 dni, ali to je premalo.

b) O počitnicah bi lahko prišli vsi, pogledali marsikaj pri raznih čebelarjih; sedaj po zimi je to nemogoče.

c) Razni večji čebelarji bi lahko predavali o čebeloreji. To bi se lahko tudi pri kakošnem bližnjem čebelnjaku zgodilo in pokazalo.

d) Meseca avgusta bi prišlo tudi veliko čebelarjev posestnikov, in to, ker je vreme bolj ugodno, in tudi, da si ogledajo našo slovensko „metropolo“.

Dalje predlagam: Če to ni mogoče, naj se napravi vsako leto po jeden potovalni občni zbor.“

Za to se čebelarji dolgo niso mogli zjediniti, eni so bili zanj, drugi zoper, naposled je obveljal nasvèt ravnatelja g. Pirca, namreč, naj se vrši občni zbor kot doslej, začetkom leta, ko so računi preteklega leta že sklenjeni, jeseni pa naj se napravi prvi potovalni zbor, in sicer letos na dan čebelarkega sejma, to je prvi ponedeljek po Malem Šmarnu, v Ljubljani. Pri tej priliki se naj kaj praktičnega iz čebelarstva predava.

Gosp. Šemrl, učitelj v Lescah, stavi je predlog, najpošlje odbor visokemu c. kr. deželnemu šolskemu svetu prošnjo, naj le-ta vsem šolskim vodstvom, oziroma krajnim šolskim svetom uradno priporoča naročitev na „Čebelarja“, kateri predlog se soglasno sprejme.

Odbornik g. Žnideršič priporoča, naj se udnina poviša, kar pa se po daljšem posvetovanju ni sprejelo.

Konečno je g. Žnideršič v lepem govoru priporočal napredno čebelarstvo ter primerjal našo pojemajočo čebelorejo z ono naših sosedov. Nekdaj so se uni od nas učili, a danes se moramo učiti mi od njih. Naša čebeloreja je bila do zdaj v sramoto tako izredno dobremu plemenu čebel. kakoršno imamo mi. Zatoraj, vzdramimo se!

Po oficijelnem delu občnega zbora pregledovali so udeležniki čebelarstvo orodje, katero sta razstavila gg. Žnideršič in Bilc. Le škoda, da se to ni vršilo v redu, da bi g. Žnideršič mogel razložiti vsem zborovalcem ob enem posamezne predmete. Sicer pa bo vse stvari, katere ima v zalogi, vsak ud preštudiral lahko iz cenika, kateri je priložen današnji številki. Lahko si bodo izbiral doma, kar potrebujejo, — postreženi pa bodo gotovo najboljše.

Praktična navodila za marec.

(Fr. Rojina)

Spomlad se bliža! Sicer pokriva sneg še hrib in plan, vendar se že oglašajo oznanovalci te ljube pomladi: ščinkovec poje, čeprav še bolj tiho, svoj „griču“, kos se oglašja s svojim žvižganjem, veseleč se, da je tam gori v zatišnem kotu, kjer izvira majhen, a zdaj od kopnečega snega narasel studenec, prestal dolgo, hudo zimo, — in ptiči selivci, ki so nas j-seni zapustili, se kar zaporedoma vračajo zopet k nam. Resje na prisojnih krajih se prične rudečiti, pa tudi po travnikih in vrtovih lezejo na vseh krajih trobentice, zvončki, podleski in druge zgodnje cvetlice iz tal.

In naše čebelice? O, tudi te vedo, da res spomlad kliža. kajti gojiti so jele še v najhujšem mrazu mladi svoj zarod, menda nadejaje se, da bo kmalu zunaj dovolj hrane za obilno družino. Res prinese že marsikatera obnožno, bodisi z leske, teloha, mačkoyca ali s podleska, vendar vse to skrbnega čebelarja ne sme motiti, ker to, kar dobe čebele v marcu zunaj, nikakor ne zadostuje — izvzemši zatišne kraje s spomladanskim resjem — za zalego, katere imajo v tem času že obilno. Čebelar naj vé, da izginja zdaj med, kakor sneg na spomladanskem solncu; ako ga pa nimajo, naj ga jim da obilno, kakor je bilo že v februarju povedano. Sicer pa se bo v tem času lahko popolnoma prepričal, v kakem stanju so panji znotraj, kajti v marcu bo svoje panje, — čeprav jih je že prej povečjem osnažil, kar je mogel s peresom ali krevljico doseči, — od prvega do zadnjega prav natančno pregledal in bo opravil, kar je pri tem ali unem ravno potrebno.

Kdor ima panjove s premakljivimi satniki, temu bo pregledovanje pač lahko, a vse drugače je to pri naših navadnih panjih, pri katerih ne moremo čebel in dela natanko drugače pregledati, kot da mu odtrgamo dno. Ker pa

to ni ravno igrača in vse bolj kot pripravno delo, zato odlaša marsikateri čebelar s tem toliko časa, da sploh odloži, kar pa ni prav. Kar mora biti, mora biti, zatoraj poskusimo za danes z nekaterimi panji ter jih denimo narazen, da bomo videli, pri čem so. Pri tem delu pa skušeni čebelarji lahko odstopijo, ker ni moj namen, njim dajati svétov, ker jih ne potrebujejo, ampak pristopijo naj oni začetniki, ki se za stvar zanimajo.

Najprvo sukno doli in predpasnik predse, ker suho listje, mah, otava ali pezdrije, s katerimi so bile čebele odete, a ga zdaj odstranimo, se kolikor toliko praši. Če imamo veliko plemenjakov, pregledovali jih bomo dopoldne kaki dve uri, do letenja, in popoldne od kakih treh naprej, ko čebele že ponehavajo leteti; če jih imamo pa le malo, pa opravimo to delo popoldne, kar je zoper ropanje bolj pravilno.

Pričnimo takoj s prvim v spodnji vrsti. Jeden puh dima skozi žrelo, drugega pri zadnji končnici, potem ga nesemo nedaleč od čebelnjaka, ga položimo na tla kot je v čebelnjaku stal, ne znak, da ne pade drobiž in mrtve čebele med satje, in z dletom vzdignemo panj od dna. Pomagač — če ga imamo — naj hitro dno osnaži s strguljo in ga s smerečjem ali s kako cunjjo dobro obriše; kar je nastrgal naj stresa v kako posodo, ker se bo prekuhalo za vosek, mi pa gledamo med tem, če je delo in ljudstvo v redu. Ker je dober lanski družec, in ima še dovelj medu, pa tudi zalega se mu vidi, ga hitro zapremo in postavimo nazaj v čebelnjak ter na isti način takoj drugega odpremo. Jeden pogled zadostuje, da vidimo, da nima matice: čebele so raztresene in močno šumé, katero šumenje se pa ne poleže. Zalege nima nikakoršne, zatorej ga bomo, ker ima še precej medu in dosti čebel, združili z družcem, katerega smo ravno prej pregledali. Hitro ga zabijemo, mu pri strani napravimo z vehovnikom luknjo, potem še pri drugem v jednaki višini ter jih postavimo skupaj, brezmatičnemu pa zamašimo žrelo. Kadar se tja koncem aprila to skupno ljudstvo toliko razmnoži, da je v obeh panjih zalega, se odpre tudi zaprtemu panju žrelo, takoj po prvem roju pa se jima zapre prehod; navadno dasta še oba po jeden roj, ker matica v obeh zastavi matično zalego, če pa ne rojita, je tem bolje, ker sta potem oba dobra plemenjaka z mladima maticama.

Pri tretjem panju že v rokah čutimo, da mora imeti še precej medu, in res, ko ga odpremo, vidimo, da je prav do gnezda zalit in zadelan. Naj bi bila v borevnici in ob češnji prav dobra paša, potem bi ne imela matica prostora, kamor bi stavila zalego, in panj bi, dasi težak, ne rojil. Odtod pride, da se marsikak čebelar naslanja na pregovor, da naj se presič takrat zakolje, ko je debel, in najboljše panje brez usmiljevja zažveplja, kajti skušnja ga uči, da se zelo težek panj prihodnje leto slabo obnaša. No, tu se lahko pomaga: vzamemo podrezalnik ter podrežemo po previdnosti polno satje, pravim po previdnosti, da bo z medeno zalogo, katero smo mu pustili, še lahko izhajal. Od nekdanj so imeli stari čebelarji „cajdlarji“ navado, to delo opravljati okoli Marijinega oznanovanja (25. marca), ker takrat se že ve, koliko je treba prilično pustiti, da jim ne bo zmanjkalo, pa tudi zato, ker se pozneje čebele preveč razmnože in med polnim satjem sedijo. Ravno zato

priporočam tudi jaz, se pregledovanja lotiti o tem času, toraj zadnjo polovico marca, v krajih z resjem pa, kjer čebele že prej dobe dobro pašo, kakih štirinajst dni prej. Tudi zavoljo ropanja je bolj varno, da se podrezuje takrat, ko čebele že zunaj kaj dobe in jim ropanja ni mar. Pri podrezovanju se pri vsi previdnosti razlije nekaj medu, zato moramo hiteti in panj takoj po storjenem delu zapreti; čez noč bodo čebele vse počedile in drugo jutro takoj lahko z navadnim delom pričele.

Četrty je zopet pravi siromak; nima skoraj nič medu, čebel pa prav malo; tudi zalege nima, samo tu pa tam zapazimo izbočeno trotovsko zalego v čebelnih celicah; v nekaterih pa je po več jajčic. Takoj vemo, koliko je ura bila: — trotar je! Škoda bi ga ne bilo, če bi ga pri priči zažvepljali, a naj žive čebele; jutri zjutraj jih bomo z gorkim redkim medom napitali, potem pa jih pred ulnjak izmetli iz satovja; sprosile se bodo k drugim panjem.

Peti panj se že v rokah čuti, da ni dosti boljši, kot prejšnji. O Bog pomagaj, kako je lačen! Komaj je še živ, vendar matico ima, ker je videti nekoliko zadelane zalege, a v jačkih in črvih je ni najti; to so spile, da so preživile matico in sebe, kajti nimajo trohice medu, in skrajni čas je bil, da smo se ga usmili. Treba mu bo posebno streči, da ga spravimo pokoncu. Pa kako? Nocoj mu bomo dali par žlic mlačnega, razredčenega medu za prvo in hitro pokrepčanje in par lepih kosov medu v satju, ki ga bomo odkrili, da ga bodo lažje znosile na gnezdo. Jelite, da se čudite, ko pravim, da jim bomo dali dva lepa kosa medu v satju, češ, tak zanikern čebelar, ki ima tako zanemarjene čebele, gotovo nima v zalogi medu v satju. Hm! tisti ga res nimajo, ki so ga že jeseni porabili za „medeni šnopen“, mi smo ga pa ravno pred četrty ure odvzeli tretjemu panju ter ga lahko damo, ko bi ga tudi v zalogi ne imeli! Sicer pa imamo voljo, temu revčku še nadalje pomagati. Ko bo pospravil ta dva lepa „porcjona“, dali mu bomo v Žnideršičevem balonu, — kakoršne smo videli na občnem zboru in katerih smo kar dvajset skupaj naročili, — gorkega, za tretjino z vodo, ali da bo bolje, z mlekom razredčenega medu. Zdaj bo imel za dober teden dosti; med tem časom pa mu bomo prenesli od najboljših panjev, vsak večer od družega, po nekaj čebel: široko plitvo koritce bomo nekoliko z medom namazali ter ga djali v močen panj; v kratkem bo vse črno čebel na njem, in zdaj ga predstavimo s čebelami vred v slabi panj, ki bo na ta način kmalu okreval, posebno, še ko ga bomo v aprilu špekulativno pitali.

Preidimo k šestemu panju! Lanski prvec je, a je malo pred ajdo izrožil. Vidimo, da ima sicer precej dela, a malo živali in malo medu, kar je umljivo, ker si ni mogel v tako kratkem času, kolikor ga je do jeseni imel, dosti opomoči. Ima pa mlado matico, kakoršne so za pleme najboljše, zatoraj bomo skušali, mu nekoliko pomagati. Najprvo mu izrežemo plesnivo satovje, posebno trotovo, ker bi se sicer lahko veše v njem zaredile. Pitali ga bomo z velikimi porcijami, začetkom z medom v satju, pozneje s čistim, razredčenim; prostor pa mu bomo zmanjšali z malo deščico ali z nekoliko, z listjem nabasano solsko vrečo.

Sedmi panj, ime mu je „Jonas“, pa je mrtev. Zakaj, to bomo povedali na drugem mestu.

Za danes bomo nehali s pregledovanjem. Kar smo nastrgali z dnov, bomo djali na gorko, potem močno skupaj zgnetli, kajti tu notri je na stotine zalege od veš, ki bi delale čebelam skozi celo poletje veliko preglavice. Na zadnje končnice bomo, če imamo veliko panjev, zapisali, kaj smo v posameznih panjih opazili, ali pa bomo, če ravno ne znamo pisati, napravili kaka znamenja, po katerih bomo spoznali, kateri panji so pomoči več ali manj potrebni.

Še nekaj splošnih navodil! Čebele potrebujejo — kakor znano — veliko vode in cvetnega prahu. Ni novo, če priporočajo današnji strokovnjaki krmljenje moke, če ni zunaj še obnožne dobiti. To so vedeli čebelarji že pred leti in leti. Najboljša je moka iz graha, a ker ni vsak toli srečen, da bi jo mogel dobiti, je dobra tudi pšenična, ržena ali ovsena. Močnim panjem se poklada lahko v satju, sicer pa se natlači v satje, ki se nekoliko z medom namaže ter postavi blizu čebelnjaka. Čebele kmalu zaduhajo med ter s tem moko, in v kratkem se naredi cela procesja, ki nosi moko v panje; to pa le toliko časa, dokler ni zunaj dobiti obnožne, ker moka ni popolno nadomestilo cvetnega prahu. Zvečer se mora djati moka zopet na suho, ker ponočna vlaga jo sicer napravi v testo.

Čuditi se je, koliko vode potrebujejo čebele. Sloveči čebelar Preuss pravi, da je v enem letu, kar so čebele letele, dal 29 panjem 309 litrov vode. Pri g. Žnideršiču sem videl na vseh Gerstungovih panjih pitalne balone z vodo, in pravil mi je, da skozi celo poletje neverjetno velika množina vode izgine v panje. Koliko tisoč in tisoč čebel gre pri donašanju vode v izgubo! Zatorej treba tudi za vodo skrbeti, na ta ali oni način. Prav majčkeno osoljena voda čebelam bolj prija.

Pozabiti tudi ne smemo, da potrebujejo čebele v tem času gorkoto bolj, kot v sredi zime, ko še nimajo zalege, ergo, dobro imeti zapažene!

Toraj: dovolj medu, cvetnega prahu ali moke, vode in gorkote, potem pa v aprilu nekoliko špekulativno popitati, — to je za našo „žvavco!“

Prihodnji mesec se bo treba nekoliko o pitanju z mlekom in sploh o špekulativnem pitanju pomeniti. Do tja pa varujmo svoje čebele, da se ne spoprimejo; čas zato je nevaren in treba se je ravnati po nasvetih, ki smo jih že dokajkrat brali v „Čebelarju“.

Danes sem se oziral v prvi vrsti na ogromno večino, in to so naši navadni panji, ker teh se moramo tudi spominjati. Kdor pa ima panje z okvirji, se bo ravnal po navodilih, katera je priobčil v lanskem letniku gosp. Hinko Likar. Ko bi vedeli čebelarji, kako praktično se čebela i s panjovi s premakljivim delom, zlasti z veliko mero, bi se naši čebelarji kmalu oprijeli tega čebelarjenja, ki je tudi veliko uspešnejši. Bog daj, da bi vsaj do takrat, ko bo moj sin urednik „Čebelarja“, prišli vsi slovenski čebelarji v tabor naprednih čebelarjev! Do takrat je sicer še daleč, vsaj nosi še „kikelco“, vendar čas hiti, hitimo pa tudi mi z napredkom!

Rešitev dveh prošenj.

Veslavno c. kr. poštno in brzojavno ravnateljstvo za Trst, Primorsko in Kranjsko sporočilo je dne 24. decembra 1900 št. 50.558 sledečo rešitev prošnje našega čebelarskega društva na visoko c. kr. trgovinsko ministerstvo glede ravnanja s čebelami pri pošiljativah po železnica in poštah:

Uglednemu slovenskemu čebelarskemu društvu

v

Ljubljani.

Reševaje ulogo od 15. januarja t. l., poslano c. kr. trgovinskemu ministerstvu na Dunaju, se uglednemu čebelarskemu društvu naznanja, da se je vsled odloka omenjene osrednje oblasti od 27. novembra t. l. št. 35.705 vsem c. kr. poštnim uradom ostro naročilo, da se drži natančno obstoječega predpisa, po katerem imajo poštni organi posebno paziti na to, da se pošiljatve z živimi čebelami med prevažanjem po železnicah skrbno, in sicer tako zlagajo v vagone, da ne trpe čebele škode vsled pomanjkanja zraka, ali vsled pritiska gruzih z njimi zloženih pošiljatev ter da se panjovi in zabojčki s čebelami pri prevažanju po poštah po možnosti ne polagajo v zaprte prostore poštah, temveč na streho istih, in da se take pošiljatve čez dan ob ob hudi vročini z lahko slamnato pletenino pokrivajo, a pri ugodnem vremenu po noči odkrite puščajo. Poštne organe se je opozorilo tudi na to, da je umestno, pri daljšem prevažanju in ob hudi vročini čebele skozi panjevo mrežico z vodo poskropiti.

Slednjič se uglednemu čebelarskemu društvu naznanja, da c. kr. trgovinsko ministerstvo glasom navedenega odloka ni ugodilo prošnji za oproščenje čebelnih pošiljatev od pristojbin za neskladljivo blago (Sperrguttaxe).

Za c. kr. dvornega svétnika in predstojnika:

Garimberti.

Veslavna c. kr. deželna vlada za Kranjsko v Ljubljani pa je sporočila dne 23. januarja t. l. št. 1008 sledečo rešitev jednake prošnje na visoko c. kr. železniško ministerstvo:

*Častitemu „Slovenskemu čebelarskemu društvu“ v Ljubljani,
v roke društvenega predsednika blagorodnega gospoda Frančiška Črnagoja,
nadučitelja v Ljubljani.*

Z odlokom c. kr. železniškega ministerstva z dne 10. januarja t. l. št. 45.445 ex 1900, se častitemu „Slovenskemu čebelarskemu društvu“ vsled prošnje z dne 15. januarja 1900, glede prevažanja čebel naznanja, da se železniške postaje avstrijsko-ogerskih železnic po veljavnih službenih predpisih zavezane, s čebelnimi pošiljativami posebno varno ravnati, pri nakladanju na to paziti, da ne pride na panjove ali sploh na čebelne pošiljatve kako drugo blago ter da je med vožnjo vsako prevrnenje nemogoče.

Ker se v prošnji ni navedlo nikakih konkretnih slučajev, v katerih bi se železniške postaje ne ravnale po vpeljanih predpisih, s katerimi je skrbjeno za varno prevažanje čebel, ni povoda, v tem oziru kaj ukreniti.

Glede prošnje častitega društva, čebele v vročem letnem času v odprtih vozovih prevažati, se opomni, da bi bile čebele na tak način ne le vročim

solnčnim žarkom, temveč tudi vsakovrstnim vremenskim nezgodam izpostavljene, in je zatoraj konferencija železniških ravnateljev, v kateri se je prošnja obravnavala, sklenila, izdati poseben ukaz, po katerem se bodo čebele v vročem poletnem času prevažale v pokritih vozovih, a da bo moglo priti dovolj svežega zraka do čebel, bodo ventilacije v takih vozovih vedno odprte, da se na ta način zmanjša nevarnost pošiljanja čebel o tem času.

Glede prošnje, naj se v vročem času čebelam skozi zaporne mrežice brizga vodo, se častitemu društvu naznanja, da je odpošiljavcem polnih voz čebel dovoljeno, dati čebelam spremljevalca, ki opravi v potrebi to delo. Napajanje, oziroma škropljenje čebel pa železnična uprava ne prevzame, in pri posameznih pošiljkih tudi spremljevalca v to svrho ne privoli, ker je sicer mogoča nevarnost, da se pri škropljenju zmoči tudi drugo blago. Nadaljna nevarnost je tudi mogoča, da bi v tem oziru nevešče železniško osebje čebelam dalo premalo vode ali pa bi jih preveč zmočilo in s tem poškodovalo. Tudi glede v prošnji navedene želje, naj se vozovi s čebelami v poletnem času zapeljavajo na postajah v senco, se z ozirom na železniški promet ne more ugoditi.

Kar se tiče tarifnega vprašanja, se nemške tarife s tukajšnjimi ne morejo primerjati, ker nemška tarifa nima polovičnih brzovoznih cen. Znižane brzovozne cene se tukaj sploh ne razločujejo od tovarnovoznih cen (kakor se n. pr. pri c. kr. državnih železnicah) ali pa je razlika celo pri velikih daljavah tako neznatna, da se ne more upoštevati.

Konečno se častito društvo opozori, da imajo čebelne pošiljatve prednost, četudi kot tovarnovozno blago oddane, se vendar kot brzovozno blago odpošiljajo, to'raj ni neobhodno potrebno, čebele kot brzovozno blago oddajati.

Za c. kr. deželnega predsednika:

Schaffgotsch, m. p.

Pečene čebele.

(Fr. Rojina.)

Rôpov oče znajo in vedo marsikaj o čebelarstvu, pa to ni čuda, vsaj čebelarijo že štirideset in več let; vendar nekaj pa do letos še niso vedeli, namreč, da je mogoče otrple čebele s toplim kamnom ali opeko ogreti, ne da bi jih bilo treba v gorko sobo prenašati. Kakor pa je to čisto priprosta stvar, je vendar tudi tu treba previdnosti, sicer se more še komu drugemu tako zgoditi, kakor se je zgodilo Rôpovemu očetu. Imeli so namreč med drugimi dobrimi plemenjaki tudi „Jonasa“, lep panjiček, na katerem je prav z živimi barvami naslikana velikanska riba, ki je ravno Jona izbruhnila, kateri po vseh štirih kobaca na suho. Imeli so v njem dva drujčka skupaj, ki sta se prav dobro obnesla, in bil je to plemenjak, da so imeli pravo veselje z njim. Nesreča pa je hotela, da se je končnica po zimi odprla, kar pa niso zapazili, ker so imeli panje tudi zadej pregrnjene z odejo. Akoravno so imeli nastavljeni dve mišnici, pa ne zamanj, — vsaj so jih pet ujeli, — vendar ena ni šla v past, temveč v „Jonasa“, v katerem je prav

po mišje gospodarila. To ni treba natančno praviti kako, ker je že marsikdo skusil, kaj zna miš v panju.

Ko je bilo tam koncem januarja nekoliko „odmeke“ ali jugovo, sem šel Rôpovega očeta obiskat, ker sva zelo prijatelja, in sem čutil potrebo, z zgovornim starčkom nekoliko o čebelastvu pokramljati, bodisi, da od skušenega moža sam kaj izvem, ali pa, da tudi jaz katero povem, kaj sem kaj videl po svetu, ker Rôpov oče radi poslušajo take stvari, posebno če jim kaj o tujih čebelarjih povem. To pa moram tudi reči, da ne verjamejo vsega, in marsikaterikrat tako dvomljivo zmajujejo z glavo, da takoj vem, kaj mislijo, čeprav mi ne reko v obraz, da lažem. Samo zadnjič, ko sem pravil, da čebele, če imajo le prestaro satje v panju, piskerce znotraj postržejo in jih tako pripravijo za novo zalego, takrat se niso mogli zdržati in so rekli: „Ta je pa za „prpopat!““ Prepričati jih nisem skušal s tem, da sem bral o čebelarjih, ki so po petnajst in več let imeli čebele v istem satovju, ker pravijo, da se piše lahko vse, kar se hoče; poznam njih gorenjsko termo, če reko ne, mora ostati pri tem, in tisti, ki ima vedno prav, so Rôpov oča.

Takrat toraj, ko je bila odmeka, kar sem že prej omenil, pridem k Rôpovemu očetu, ko so ravno sito tkali, in jih, kakor se proti takemu možu spodobi, z „dobro jutro, očka“ — pozdravim. „Bog daj dobro!“ — odzdravijo ter pomaknejo očala na čelo in takoj sva bila v živahnem pogovoru o vremenu. „Jaz sem že pred tremi dnevi vedel, da bo drugo vreme“ — pravijo — „ker me je po levem bedru trgalo, in predsinočnem, ko sem iz čedre kadil, se mi je iz dima kolo naredilo, kar je najgotovейše znamenje, da jug ven sili!“ „Ali bi ne bilo dobro, očka, ko bi šla najino žival malo pokukat“ — jih prav spoštljivo vprašam za svet. Ker so že sami komaj čakali odmeke, so bili takoj pri volji, da pogledajo čebele, katere imajo nepopisljivo radi. Zlezejo toraj v coklje in počasi drsava proti čebelnjaku, oče naprej, jaz pa za njimi, ker vem, da se ne spodobi, da bi mladič spredaj hodil.

Najprvo jo zavijejo pred čebelnjak, in kot pravi strokovnjak opazujejo panje spredaj ter jih kar od zunaj presoajo: „Kravca“ moči, ta bo dobra; tudi „Sodba“ ni napačna; „Polž“ se trebi, dobro znamenje; „Komedjont“ je že zalego ven vrgel, ta bo pravi!“ In tako so vedeli oceniti „Mater božjo“, „Bandero“, „Rujavega“, „Jezero“, „Zajca“, „Sv. Jurija“ in vse patrone, jaz pa sem se — čudil.

Ko sva zunaj opravila, šla sva gledat, kako je v čebelnjaku. Na prvi pogled je bilo vse v redu, samo ena mišnica je bila podrtá, zato sem dobil od očeta takoj nalogo, pogledati, je li kaj vjetega. Med tem, ko sem jaz za rep izvelkel ploščasto stisnjeno miš iz pasti in to zopet nalahno nastavljal; odvzeli so oče odejo raz panje. Kar se začno nenadoma jeziti: „O ti zlodjeva miš! — O ti škratelj prekvati! — Frdaman spak!“ Kakor vidijo častiti bravci, Rôpov oča tudi kolnejo, a jaz povem, da ne iz navade ter da so jim te besede le v jezi ušle. Pa kdo bi se ne jezil; tak plemenjak, kot je bil „Jonas“, pa skoraj uničen! Satje je bilo do polovice zdrobljeno in tam pri kraju so se tisčale čebele komaj, komaj žive. Na kolenih sva čepela — ker „Jonas“ je bil v spodnji vrsti — ter gledala v panj čebelarske razvaline:

voščine in mrtve čebele vse vprek! „Veste kaj“ — pravim, ko sva se kleče, drug proti drugemu obrnjena, posvetovala, kaj bi bilo storiti, — „denite v v panj gorak kamen, da se otrpnjene čebele nekoliko ogrejejo in zopet v satje zlezejo; zraven pa jim prislonite zadelan sat, da se pokrepčajo“. Ta svèt se jim ni zdel preneumen ter so djali, da bodo kar takoj to storili, jaz pa sem šel v šolo.

Čez nekaj dni je posijalo precej toplo solnce, in zopet sem krenil k Rôpovemu očetu, a zdaj jih nisem našel v statvah, ampak pri čebelnjaku, sredi veselo šumečih čebel. „No, kaj pa „Jonas?“ vprašam. „Zunaj ne kaže dobro“ — velé — „notri ga pogledjva!“ Oba sva se toliko zanimala za „Jonasa“, da sva na mišnici čisto pozabila, in nihče se ni nanji ozrl, dasi so bile v obeh ujete miši, ampak takoj sva bila oba na kolenih. Ko odprejo končnico, pogledava notri, in — oj groza! Okoli dveh debelih kamnov vse polno mrtvih čebel, na kamnih pa — v pravem pomenu besede — pečene! Medeni sat, ki so ga takrat notri djali, je bil popolnoma stajan in med je tekel na vseh koncih iz panja; tudi drugo satje je bilo deloma raztopljeno. „Oče, kaj ste pa naredili?“ — pobaram. „I to, kar se mi rekli, pa zdaj ne bom več; skoraj petdeset let čebelarim, pa nisem kamna deval v panj, pa ga tudi nikdar neč ne bom!“

Res je, da sem jim takrat pozabil povedati, da mora biti kamen le toliko topel, da ga človek lahko v goli roki nese, a oča so menili svojim čebelicam posebno ustreči in so zato kar dva kamna „razbelili“, in jih dejali v panj, potem ga pa hitro zaprli. Pozneje, ko sva zopet pred čebelami sedela, so mi povedali, da sta bila kamna tako vroča, da je kar puhtelo od njih ter da je cunj, v kateri so jih nesli v čebelnjak, tako smrdela, da so mislili, užgala se bo. „Pa zdaj je že, kar je, in naj bo v božjem imenu!“ so dejali naposled.

To je resnična povest o pečenih čebelah, in ko sem od občnega zbora grede očeta vprašal, če jo smem tudi našim č. udom povedati, so rekli: le!

Naznanilo.

Centralno društvo za čebelarstvo v Avstriji nas je naprosilo, naj prijavimo v našem društvenem listu naznanilo, da je to društvo, čegar pokroviteljica je bila nad 30 let umrla cesarica, Nje Veličanstvo Elizabeta, vzela dne 3. februvarija t. l. v najvišje varstvo Nje cesarska in kraljevska Visokost, presvetla gospa nadvojvodinja Marija Jožefa.

Nadalje:

Čebelarski učni tečaji

na avstrijski čebelarski šoli na Dunaju.

Na avstrijski čebelarski šoli centralnega društva za čebelorejo v Avstriji, katera šola se je ustanovila povodom petdesetletnice vladanja cesarja Njega Veličanstva Franc Jožefa I., se bodo vršili v letu 1901. sledeči učni tečaji:

I. Glavni tečaj,

kateri ima namen vzgojiti čebelarske mojstre (Bienenzuchtmeister) in učitelje čebeloreje (Bienenzuchtslehrer); ta tečaj bo celodnevni, se bo pričel v ponedeljek, dne 3. junija t. l. ob 7. uri zjutraj in končal v nedeljo, dne 16. junija t. l.

Pouk bo obsegal vso teorijo in prakso iz čebelarske stroke. Kdor se hoče tega glavnega tečaja udeležiti, mora biti najmanj 20 let star in mora imeti že podlago o teoriji in praksi v čebelarstvu. Oni, ki imajo daljšo čebelarsko prakso, imajo pri vsprejemu prednost. Sprejelo se bo samo 15 do 20 udeležnikov.

Oglasila, s podatki o starosti, stanu in kraja prebivanja, naj se pošljejo najkasneje do 13. maja na društveno pisarno, Wien I. Schauflegasse Nro. 6, do 18. maja pa se bo prosilec naznanilo so li vsprejeti ali ne.

Centralno društvo je že sedaj storilo korake za podpore nepremožnim; obrnilo se je do visokih deželnihi zastopov za štipendije.

15. eventuelno 16. junija bo preskušnja, katere se udeleže razven udeležnikov tečaja tudi drugi čebelarji. Spričevalo izkazuje sposobnost za čebelarskega mojstra ali za učitelja čebeloreje.

Pouk in preskušnja sta brezplačna.

Program in druga natančnejša obvestila se dobe od društvene pisarne.

II. Mali tečaj

bo 19., 22., 26., 27. junija, 3., 6., 10. julija in 18., 21. in 23. septembra t. l.

Ta razdeljeni tečaj vršil se bo v navedenih 10. dneh vedno popoldne od 4. do 1/2 8. ure in ima namen začetnike in nečebelarje vpeljati v popolno čebelorejo. Udeležniki dobe koncem tečaja obiskovalno spričevalo.

Obiskovalci tega tečaja morajo biti vsaj 18 let stari in lepega vedenja; oglasijo naj se najkasneje do 2. junija v društveni pisarni pismeno ali osebno.

Pouk je tudi v tem tečaju brezplačen.

Centralno društvo za čebelarstvo v Avstriji.

Dostavek: Ker sem se pretečeno leto tudi jaz takega glavnega čebelarskega tečaja udeležil, vem iz prepričanja, da se predava, tako teoretično kot praktično, v resnici izborni, in če človek že tudi prej sam marsikaj ve in zna, se še-le v takem tečaju popolni v takega čebelarja, ki je takorekoč povsod doma. In naše društvo, če hoče vpeljati in prirejati kdaj predavanja o čebelarstvu po raznih krajih, katere društvo obsega, potrebuje takih strokovnjakov. Zato naj se oui čebelarji, ki bi bili pripravljeni kdaj to, kar so si pridobili v čebelarskem tečaju, tudi svojim rojakom podajati, takoj pismeno obrnejo na zgoraj navedeno pisarno za vsprejem, na veleslavni deželni odbor pa naj odpošljejo prošnjo za podporo, katero bodo vsled prošnje centralnega društva za čebelorejo v Avstriji, najbrže tudi dobili, vsaj bo veleslavni deželni odbor gotovo uvidel nujno potrebo, podpirati stvar take velike važnosti. — Vsem udeležnikom pa želim, da bodo tudi oni prejeli pri skušnji spričevalo, na katerem bo zapisano: — — za učitelja čebeloreje sposoben za odliko.

Urednik.

Vilice za odpiranje satja.

A. Znidersi.

Marsikateri cenik čebelarskih tvrd, kar mrgoli različnih potrebščin vsakovrstnega čebelarskega orodja. Vsak predmet dobi se pa še posebe v različnih kakovostih in izpeljavah.

Orodje, katero hočemo danes opisati, je tudi tam v vseh vrstah dobiti. Človek pride vsakikrat v zadrego, katero vrsto naj bi si izbral, da mu bo najbolj streglo. Tudi meni godilo se je kakor marsikateremu drugemu, da sem si različnih orodij za odpiranje satja pri trčanju nabavil, a nobeno mi ni ugajalo. Iz te zadrege spravil me je mojster Gerstung, kateri opisuje v svojem glasilu vilice, ki Vam jih danes v sliki podajem, kot najboljša priprava za odpiranje pokrovcev iznad satovnih celic. Ne da bi on morda izumil to malo orodje, — to ne, — a zaslugo ima, da je priročnost te priprave drugim čebelarjem priporočal. In res, — jaz se nisem varal nad mojstrom Gerstungom; vilice prekosijo res vsa tista orodja, naj se imenujejo nož, oblič, brana jež, ali kakorsibodi. Te vilice se kar pod pokrovce zadere ter se jih popelje po celem satu ter ž njimi prav za prav res pokrovce odkrije. Z drugimi pripravami odvzame se navadno še cel kup medu s pokrovci vred iz sata, s temi odvzamemo pokrovce malone suhe. Tudi celice se toliko kot z drugimi ne pokvarijo. Odkrivamo pa ž njimi lahko tudi grbaste sate, seveda ne tako hitro, kakor gladke. Majhno orodje je, a vselej je čebelar dobre volje, kadar ga zamore rabiti.

Najboljše vilice so Rietsche-jevega izdelka, ker so ne le trpežne in priročne, ampak tudi poniklane, da ne rjave.

Dopisi.

S Ptujkega polja. — Na Spodnjem Štajarskem umna čebeloreja lepo napreduje, in veliko je čebelarjev, ki so svoja stara kopita odložili ter se poprijeli največ dunajskega panja. Zgodnje paše tu doli nimamo, ker ni ne resja, ne teloha; prva paša je čebelam na sadnem in gozdnem drevju, pozneje na rudeči detelji, na travnikih itd. Par let sem imamo precej boljšo pašo, ker nam voda travnikov in njiv ni tako zelo preplavila, kot nekaj let prej. Najboljša paša je po Veliki Gospojni, ko bela ajdova rjuha pokrije vse polje. Pretečeno jesen so brale čebele na ajdovem cvetju samo osem dni, a mojih 40 panjev, poprej zelo suhih, je vendar nabralo 400 kg čistega medu in še sem jim mogel dovelj za zimo pustiti. Prodal sem tudi nekaj plemenjakov in nekaj umetnega satovja ter skupil za vse skupaj prav lepo svoto, kljub slabi letini.

Čebelarim s tu zelo razširjenim dunajskim panjem, in sicer z dvojaki v paviljonih, in ker imam uspeh, se vidi toraj, da tudi na Štajarskem čebele brez Gerstungove umetnosti dovelj storijo ter toliko medu naberejo, kolikor ga sploh v naravi najti morejo; seveda ob pravem, naravi primernem oskrbovanju.

Valentin Toplak, čebelar v Hlaponcih.

Dostavek uredništva: Priobčili smo vso vsebino Vašega cenjenega dopisa, tudi opomnjo glede Gerstunga, katera je pa popolnoma odveč, ker Gerstungove umetnosti so že take vrednosti, da jih nikakor ni podcenjevati. Sicer pa ravno on ne uči nikakih umetnosti, temveč se ravno on v svojih naukih ozira največ na naravo čebele in njenega naravnega razvitja. Ako ste pa imeli za Gerstungove umetnosti v mislih njegov panj, Vam rečemo, da dobro je dobro, a boljše je boljše! Dober je dunajski panj, vsaj ko bi ne bil, bi ne bil tako razširjen, a za kraje z jesensko pašo, je Gerstungov boljši, ker producira več čebel, več čebel pa vedno več medu nanesó, kot manj čebel. To je resnica, ki ostane resnica, če bi tudi sam Dzierzon rekel, da je drugače. Seveda je drugače, če ni jesenske paše; v takih krajih se mora gledati, da se zaleganje omeji, da se ne porabi ves poletu nabrani med za zalego. Vsi čebelarji pa gledajo na to, da pripravijo čebele tik pred glavno pašo na višek razvitja, in kjer je glavna paša ajda, treba gledati, da se čebele pred njo kolikor mogoče pomnože; da se pa v Gerstungovem panju zelo razmnože, je istina, katero mora vsakdo pripoznati, kdor pozna ta panj. Na ajdi nabrani med pa ostane, ker po Malem Šmarnu zaleganje ponehava. Zatoraj čast dunajskemu in slava Gerstungovemu panju!

Raznoterosti.

Miši so prava nadloga v čebelnjaku, posebno sedaj po zimi. S posebno nagnenostjo si poiščejo čebelnjakov, kajti ti jim nudijo vse, bodisi hrano, bodisi gorke in mirne prostore. Najbolj nadležna je rovka (špičmoh). Pride tudi skozi žrelo, visoko komaj 1 cm. Ko čebele več ne izletavajo zaradi mraza in so se združile v kepo, potem je čas, da se žrelo zamaši s pripravami iz lesa, žice, žebeljev, kar sieer dohajanje zraka, kakor tudi izletavanje čebel ne zadržuje, nasproti pa mišim in rovkam onemogoči dohod.

Medena voda je zdrava pijača, samo prav jo je treba pripraviti. Če se vodi doda premalo medu, ni okusna, če preveč, je nekako zoprno sladka; sploh je okus različen. Sledeče razmerje svetujem za poskus: k $\frac{1}{4}$ l vode dodane naj se 2 žlici medu. To treba zavreti in iz površja voščene drobce posneti. Potem se medena voda spiije ali tako vroča kakor mogoče, ali pa popolnoma mrzla. V prvem slučaju nadomestuje čaj, posebno po zimi, v drugem pa jo kot pijačo za bolnike, posebno za mrzlične otroke, ne morem zadosti priporočiti. Izkušnja je pokazala, da pri škrlatinki, osepnicah, oslovskem kašlju še celo ustreza kot zdravilo. Bolniki naj pijo med le v taki obliki. — Poskusite torej tako vodo, bodisi da ste zdravi ali bolni. Povem pa vsem poznavalcem medu, da se še-le pri tem poskusu spozna okus in kvaliteta medu, ker vsak med — ni med.

Nepokrita zalega mora ostati zunaj panja, če ni pod 2° C. mrzlo, celo uro ne da bi ji škodovalo, ali bolje rečeno, pogine ne, dobro ji pa gotovo ne de. Pri 8 do 14° C. gorkote ostane pa nepokvarjena 6 ur. Pokrita zalega ostane najdalje živa; trotovska in matična zalega je proti gorkoti bolj občutljiva kot čebelna.

Med pomešan z žganjem napravi čebele roparske. Postanejo „antisocialne“ in „revolucionarne“, prav kakor človek — tako pravi čebelarški list „Abeille de l' Aisne“. To ve tudi marsikateri slovenski čebelar, in slišalo se je že o brezvestnežih, ki so o pravem času opijanili svoje čebele, da so sosednim ropale. Pa kako ropale! Še celo satovje so zdrobile, prav tako, kakor so ropali nekdanji Vandali. Ako se pride takemu čebelarju — ki pač ne zasluži tega imena — na sled, naj se ga takoj naznani, ker se bo lahko dobil paragraf, po katerem bo občutno kaznovan. Ne sme se pa obdolžiti tacega početja vsacega čebelarja, čegar čebele ropajo. Čebele so že po naravi nagnjene do ropanja in če čebelar ne pazi na svoje čebele, se spopadejo včasih tudi, ako jih ni nihče z alkoholičnimi pijačami podkuril in podivjal.

Različno prezimljenje. Weygand pravi, da je s poskušnjami z veliko panjovi prišel do sledečega prepričanja: Povprečno porabi čebelno ljudstvo od 10. oktobra do 1. aprila a) v čebelnjaku v panjih s tankimi stenami 5.3 kg, b) v čebelnjaku v panjih z dvojnimi stenami 4.05 kg, c) v kleti 2.01 kg, d) v gorki sobi 2.07 kg, v podzemskih jamah pa 2.05 kg. — Ker pa ne razpolaga vsakdo z mirno gorko sobo, in ker se je radi raznih neprilik prezimovanje v zemlji že splošno opustilo, je in ostane torej prezimovanje v primerni kleti najbolje. Kdor pa ima dober čebelnjak, v katerem pometa sam in ne burja, in če še spredaj panjove zamaši, bo tudi dobro prezimil.

Nekaj, česar nismo vedeli. Ogerski čebelarški list priobčil je pod naslovom: 133 let staro ljudstvo, nekaj prav zanimivega. V vasi Pfanzwirbach živi namreč star čebelar, ki ima panj (votel hlod) na katerem je letnica 1767 in rodbinsko ime prababice tega čebelarja. V panju so bile od omenjenega leta do danes čebele, ne da bi se le jedenkrat satovje premenilo ali izrezalo in ne jedenkrat niso čebele izmrle. Navaja se tudi popolni naslov dotičnega čebelarja, kateri je pripravljen vsakemu, komur bi se to neverjetno zdelo, zgoraj navedeno potrditi. — Mi ne bomo neverjetni Tomaži in ne bomo se obračali na čebelarja, naj nam to dokaže, vendar čudimo se lahko, ko bi številki 133 kar 100 odbili. Konečno je res verjetno, vsaj je resnica, da je imel znameniti Vogel osem panjev, katerim skozi 45 let ni zamenil satovja, pa so vendar redno rojili in čebele niso manjše. Čebele namreč, kadar treba, celice do sten ostržejo in se nam tedaj ni bati, da bi bilo satje tako hitro nerabno, o čemer se je že marsikdo prepiral.

O trotarjih. Da ležejo v brezmatičnih panjih čebele same trotovska jajčeca je znana stvar in sicer ne samo ena, ampak večje število. Neki avstrijski čebelar je imel trotarja, v katerem je leglo več sto čebel ob enem jajčecu. Dal jim je kakih 8000 celic na razpolago in v 24 urah je bilo založenih blizu 6000 celic, v katerih je bilo po 1 do 12 jajčec. Kako je takemu panju pomagati, je bilo v „Čebelarju“ že večkrat omenjeno.

Kako lovimo miši! Nad loncem, ki je napolnjen z vodo, razpne se moker pergamentni papir. Ko se papir posuši, napravimo z ostrim nožem v sredo križ in gori potresemo sladkor. Sladkosnedna miška pride in zdrči v vodo. Konci papirja se seveda zopet zravnajo.

Za pomirjenje posebno razdraženih čebel je najboljšo sredstvo „eter“ (Aether). S to zelo hlapljivo tekočino se napoji goba, ali če to ni pri rokah, mala cunjica, ki se dene v pušico pihalnega meha za kajenje čebel. Goba ali cunjica pa se ne sme prižgati, marveč se samo hladni plini pihajo v razdraženo ljudstvo, ki se kar takoj pomiri.

Letošnji novi udje.

Ljudska šola, Rakek. — Arh Franjo, c. kr. davčni pristav v Kranju. — Lampret Pavel, učitelj, Šmartno pri Kranju. — Mrak Anton, Gornje Kanomlje št. 28, Idrija. — Dolinar Ivan, Celje. — Štrekelj Rudolf, trgovec, Trst, Piazza barierra vecchia 2. — Bralno društvo „Naprej“ pri Sv. Barbari v Halozah, Ptuj. — Hafner Maté, not. kandidat v Ljubljani, Vegove ulice, št. 12. — Bulovec Ivan, posestnik, Smokuč, Žirovnica, Gorenjsko. — Nanut Mihael v Banjaluki, Bosna. — Šolsko vodstvo v Knežaku na Pivki. — Ferkat Anton, posestnik, Rakulek, Prestranek. — Bučar Anton, c. kr. poštni asistent, Ljubljana. — Dežman Anton, posestnik, Lesce. — Pipan Josip, posestnik, Skrbina št. 17, Komen. — Kardinač Alojzij, posestnik v Gornjem Krapju, p. Ljutomer. — Sušnik Franc, posestnik, Laporje pri Slov. Bistrici. — Šorli Matija, c. kr. poštni ravnatelj v Ljubljani. — Rudolf Jurij, posestnik in župan na Bistrici, p. Šmihel pri Pliberku. — Čuček Jakob, posestnik, Vitomarce, p. Sv. Andraž v Slov. Gorici. — Berčič Anton, posestnik, Stražišče št. 105 pri Kranju. — Bralno društvo v Šmartnem, p. Slovegradec. — Lekše Matija, posestnika sin v Selah, p. Bučka, Dolenjsko. — Mejevšek Josip, posestnik v Hošnici, p. Laporje, Štajersko. — Lubec Jakob, posestnik in čebelar na Formini, p. Možganci, Štajersko. — Biščak Jožef, Suhorija, p. Košana, Notranjsko. — Polanšek Jakob, kmetski sin, Luče pri Ljubnem. — Strgar Janko, čebelar v Bitnjah št. 7, Bohinjska Bistrica. — Županec Arni, posestnik in čebelorejec v Radoslavcih p. Mala Nedelja. — Leban Fran, učitelj, Trnovo pri Gorici. — Zahija Peter, župnik, Unijama, p. Mali Lošinj, Istra. — Štrukelj Ivan, učitelj na Preloki, Vinica. — Kreft Davorin, čebelar, Stavenski vrh, Ivanjce pri Radgoni. — Jarečič Jakob, posestnik, Stari trg pri Rakeku. — Zemva Matija, posestnik iz Grabna, Gorje.

Listnica uredništva.

Na vsa vprašanja bomo v kratkem odgovorili pismeno. — Opozarjamo še posebno na prvi slovenski cenik trdke Žnideršič in Bile v Il. Bistrici. Ob jednem popravljamo na tem mestu, da omenjena trdka ni bila v Celovcu s srebrno svetinjo odlikovana, kot smo poročali v »poročilu o čebelarstvu v Celovcu« v lanskem »Čebelarju«, temveč — zlato. Svoji k svojim!

 Današnji številki je pridejan: Cenik vseh potrebščin naprednega čebelarstva trdke Bile & Žnideršič v Il. Bistrici.

5 do 10 kg voska iz neukuženega čebelnjaka želi kupiti: Makarovič, Jelšane — Istra.

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati gospodu Avg. Puciharju, faktorju Blasnikove tiskarne v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, naučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Avgust Pucihar. — Lastnik »Slovensko čebelarstvo«. Tiskajo Blasnikovi nasledniki v Ljubljani.